

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

maal til mig, som jeg gerne vil besvare. Det ærede Medlem spurgte mig, om jeg ud over, hvad der staar i Lovforslagets § 5 — at Staten stiller et Beløb til Raadighed af lignende Størrelse som det, der kan stilles til Raadighed fra Landbrugsorganisationer til Støtte for de haardest ramte —, vilde gaa med til at laane Mejerikredsene disse Penge til 4 pCt., naar de gaar ind i en saadan Ordning. Det kan jeg ikke, det indeholder Loven ingen Hjemmel til, og jeg kan ikke naa længere med Lovforslaget end til det, der foreligger her.

Jeg kan heller ikke gaa med til at forhøje Erstatningsbeløbet pr. Ko fra 200 Kr. til 250 Kr. eller højere, som der blev stillet Forslag om i Folketinget. Naar Landbrugsorganisationerne, specielt Landboforeningerne, Gang efter Gang foreslaar, at voksne Kreaturer kun skal sættes til 150 Kr. i Skatteansættelserne, synes jeg ikke, at man i en Lov om Støtte fra Staten til dem, der lider Tab paa Grund af Dødsfald ved Mund- og Klovesygen, kan forlange, at man skulde gaa 50 pCt. op over det eller mere. Det er umuligt. Jeg synes ikke, det er forsvarligt at gaa højere op end 200 Kr. Der skal være nogen Rimelighed i Vurderingen af Kreaturerne, enten man vurderer dem til Skat, eller man vurderer dem for at faa Tilskud af Staten, naar de dør.

Det samme gælder om Dispensationen vedrørende de 8 Uger; en saadan Dispensation kan jeg heller ikke gaa med til. Det vil være umuligt, kan jeg godt sige, for en Minister at behandle noget saadant; det er ikke til at sige nej til de enkelte, hvis deres Kreaturer er døde en tre-fire Dage efter — hvor er Grænsen? Det bliver ikke til at have med at gøre.

Jeg indrømmer, at Lovforslaget, som det foreligger, ikke indeholder saa forfærdelig meget i Forhold til de Milliontab, som Sygdommen har paaført Landbruget. Jeg vilde ogsaa meget hellere have gennemført et Forslag som det, det ærede Medlem i sin Tid har skitseret i Bladene og ogsaa over for mig, hvorved man havde faaet en Forsikring, som Landmændene betalte Halvdelen til og Staten den anden Halvdel. Saa vilde der ikke have været noget i Vejen for, at Landbruget kunde have betalt sin Andel bagud og ikke kontant. Hvis man var gaaet ind paa en saadan Ordning, havde der ikke været nogen Grund til at udelukke de velhavende Landmænd, saa vilde det have været en Slags

Forsikring, hvad der i mange Henseender vilde være bedre end det, som der nu foreligger Forslag om. Jeg beklager, at Landbrugsorganisationerne ikke har kunnet gaa ind herpaa; havde de gjort det, kunde vi ogsaa have ydet Erstatning for andet end Dødsfald, saa kunde vi have ydet Erstatning for Tab ved, at Køer har maattet udsættes paa Grund af Virkningerne af Mund- og Klovesyge, saaledes som det ærede Medlem foreslaar. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det havde været bedre. Men naar Landbrugerne ikke har kunnet vise et saadant Sammenhold, maa man nøjes med det, der her er foreslaaet.

Det ærede 4de Medlem for 6te Kreds (Korsgaard) spurgte mig, hvorledes man skulde forstaa Ordene i § 1 om Dyr lægeattest eller Erklæring, hvis Attest ikke kan udstedes. Det forekommer mig, at det fremgaar tydeligt af Ordene, at der skal afgives en Erklæring af Ejeren paa Tro og Love samt af en Dyr læge udstedes en Attest eller, hvis Attest ikke kan udstedes, afgives en Erklæring. Det er saaledes, det skal læses. Foreligger der en saadan, kan Ministeren o. s. v. Naar Bestemmelsen er formet saaledes, er det, fordi der er forekommet Dødsfald, inden Lovforslaget kom frem, som en Dyr læge muligvis ikke har Adgang til helt at kontrollere, saa at han kan udstede Attest, medens han maaske kan afgive en Erklæring ud fra sit Kendskab til Manden, til Besættningens Tilstand o. s. v., som kan begrunde, at der i et saadant Tilfælde gives Erstatning. Det vil naturligvis i saa Fald blive noget af en Skønsag, om Erklæringen er saa god, at der kan ydes Erstatning, eller den er af en saadan Beskaffenhed, at Erstatningskrav maa afvises. Men Ordene „hvis Attest ikke kan udstedes“ maa selvfølgelig vise tilbage til Erklæringen.

Dernæst spurgte det ærede Medlem, om det ikke vilde være rimeligt for Fremtiden at afsætte et Beløb til Tilskud til Vaccine til Landmændene. Det kan man daarligt gøre, fordi ingen ved, hvor mange der ønsker at faa Vaccine i den kommende Tid. Ingen ved, i hvor stort Omfang Vaccine vil blive nødvendig, saa det er umuligt at skønne blot nogenlunde over, hvilket Beløb der vilde medgaa hertil. Men jeg har faaet baade Finansministerens og Finansudvalgets Tilslutning til i den kommende Tid, indtil videre i alt Fald, at udlevere Vaccine for et Beløb, der svarer til indtil Halvdelen af Vaccinens Pris, saaledes at Landmændene kun skal betale Halvdelen eller mindst Halvdelen.